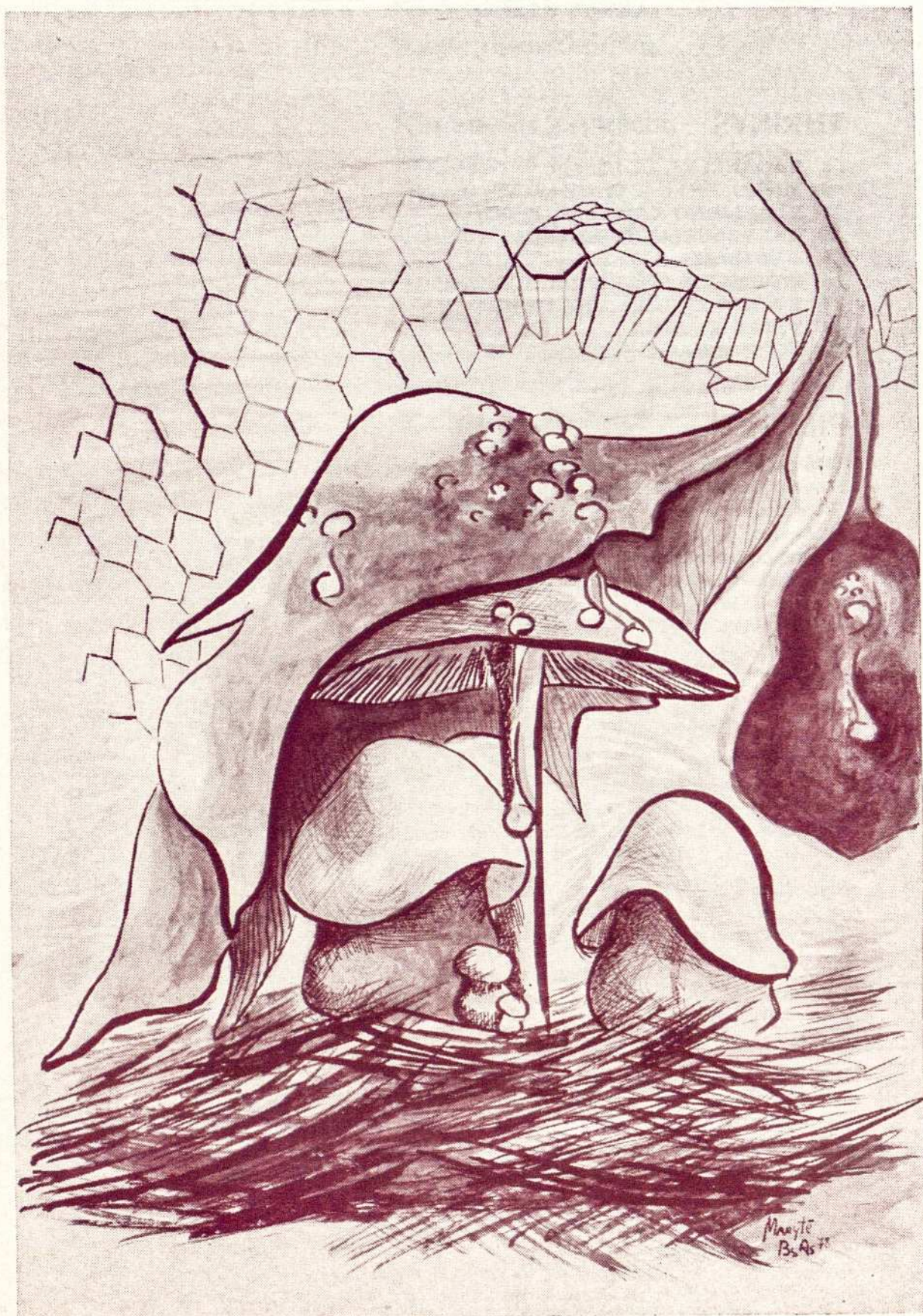

EGLUTÉ

1978 SPALIS

EGLUTĖ

1978 SPALIS

TURINYS

- 3 RAGANĖLĖS, D. Lipčiūtė
- 4 MIŠKO KNYGA, O. Mikailaitė
- 11 PURPLIUKO LAISVĖ, L. Bradūnaitė
- 15 GALVOSŪKIAI, O. Mikailaitė
- 19 DARBELIAI, J. Zubinienė
- 22 PAUKŠČIAI IŠSKRENDA, I. Grigaitienė
- 26 KĄ MES ŽINOME APIE GAMTĄ
- 30 VAIKU KŪRYBA
- 32 ŠYPSNIUKAI, I. Grigaitienė

PIEŠINIAI

1978 m. viršeliai Marytės Barzdžiūtės iš Buenos Aires
Skyrių vinjetės Zitės Sodeikienės
Kitos iliustracijos

- P. Augiaus — 3
- A. Sruoginienės — 4-10, 11, 12, 14
- Z. Sodeikienės — 13
- P. Osmolskio — 16
- A. Sutkuvienės — 23, 24, 29
- I. Grigaitienės — 22, 25
- A. Baluko — 26, 27

REDAKCIJA

Vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, skyrius tvarko: gamtos — I. Grigaitienė, kalbos — R. Račkauskienė, pasakų — A. Vygantienė, darbelių — J. Zubinienė.

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Conn. 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Conn. 06260.

RAGANĖLĖS

Danutė Lipčiūtė

Raganėlės supas,
Raganėlės žaidžia,
Kyla pilkas rūkas,
Auga, išsiskleidžia.

Raganėlės kryščia,
Raganėlės šoka —
Plaukai išsidraikę,
Pelkėj pilna juoko.

Vakaras nurimęs
Žemę miegu kloja,
Raganų užkimęs
Juokas raižo tolį.

MIŠKO KNYGA

Ona Mikailaitė

Aida ėmė ir paklydo miške. Kaip tai atsitiko, ji pati nežinojo. Ėjo grybauti su savo broliu Garsu, ėjo, ėjo ir — paklydo. Ji šaukė ir šaukė brolių, bet jis negirdėjo.

Verkia Aidutė, atsisėdus ant akmens. Nežino, ką daryti. Miško žvėreliai girdi ir liūdi drauge.

— Ko ta mergaitė verkia? — kalbasi tarp savęs žvėreliai.

— Ar jai miškas nepatinka?

— Kas jai atsitiko?

Bet Aidutė nesupranta miško žvėrelių kalbos. Ji nežino, kad žvėreliai ją užjaučia. Ji verkia ir verkia.

Aidutės verksmas aidai per visą mišką. Ne tik žvėreliai girdi, girdi ir piktoji Ragana. Žvėreliai jau užuodžia piktosios Raganos kvapą.

— Veskim tą mergaitę pas miško Bobutę, — siūlo šeškas.

— Veskim greičiau, nes Ragana ją pagrobs, — ragina varnas.

— Veskim, veskim, nes bus blogai, — baiminasi kiškis.

Žvėreliai nespėjo Aidos nuo akmens pakelti (ji pati nesikėlė, nes nežinojo, kad reikia), kai atūžė piktoji Ragana ant šluotos.

— Jau! Jau! — rėkė šarka, pamačiusi Raganą.

— Aha, — kikeno piktoji, — tai man bus gera tarnaitė: indus plaus, grindis valys. Kaip tik man tokios reikia. O jei neklausys, imsiu ir suėsiu... Ir taip ir taip gerai! He-he-he!

Bet žvėreliai nė nemanė Aidutės atiduoti Raganai. Jie užpuolė ją besileidžiančią žemėn. Jie kandžiojo ir žnaibė Raganos kojas, kad negalėtų nusileisti. Net jos šluotos šluotražius aplaužė.

— Ajajai! — suriko Ragana. Jai buvo gaila ir šluotos ir kojų. Ji pakilo ir nulėkė.

Tada žvėreliai paėmė Aidutę už rankų ir nuvedė pas miško Bobutę. Ta Bobutė buvo žynė. Ji labai daug visko žinojo. Ji mokėjo su žvėreliais susikalbėti. Ji pažino visus miško augalus. Ji net orą pranašavo. Ji kartais būdavo Velykų Bobutė, kai tokios reikėdavo. Ji bausdavo miško gyventojus už blogus darbus ir pagirdavo už gerus.

— Šią mergaitę radom miške, — paaškino žvėreliai.
— Ir iš piktosios Raganos nagų išgelbėjom, — pridėjo kiškis. — Labai ilgi ir baisūs tie jos nagai, — ir vargšelis ilgaausis net sudrebėjo.

— Mes su ja nesusikalbam. Nežinom, kaip jai padėti, todėl atvedėm čia, — pasakė varlė, grįždama prie reikalo. Pamačiusi miško Bobutę, Aidutė išplėtė akis.

— Tai būsi paklydusi? — paklausė Bobutė.

— Taip, — atsakė Aidutė. — Bet iš kur jūs žinot? — nustebo ji.

— Matai, vaikeli, — šypsodamasi kalbėjo Bobutė, — žmogaus veidas yra knyga. Tik reikia mokėti tą knygą skaityti. Matau, kad esi apsiverkusi ir išsigandusi.

Visi žvėreliai palingavo galvutes, pritardami.

— Mes su broliuku grybavom, ir aš kažkaip paklydau. Aš nebežinau, kur jis, — paaškino Aidutė.

— Ar jis paliko kokių ženklų miške? — paklausė Bobutė žvėrelių.

— Mes nežinom... Mes nežiūrėjom... — susigėdo žvėreliai už savo apsileidimą.

Bobutė paaiškino nustebusiai Aidutei.

— Paprastai nesunku žmogų rasti miške. Žmonės parlieka daug ženklų. Tik reikia mokėti juos skaityti, — ir ji vėl nusišypsojo.

— Aš moku skaityti, — pasakė Aidutė. — Ir rašyti moku. Bet miško skaityti aš nemoku. Ir žmonių veidų skaityti nemoku. . . O gal truputį moku. Matau, kad jūs esate labai gera, nes jūsų akys malonios.

— Taigi, vaikeliai, yra daug visokių knygų, kurias reikia mokėti skaityti. Ne tik ant popieriaus surašytos knygos yra naudingos. Aš visą amžių skaitau miško knygą, ir dar visos nesu perskaičiusi.

— O kaip mes Aidutę namo parvesim? — nekantriai įsiterpė kiškis. Jis vis buvo labai nekantrus, vis šokinėjo iš vietos į vietą.

— Taigi, kaip parvesim Aidutę į namus, — pakartojo Bobutė. — O tai reikia padaryti gana greitai, nes bus audra, — ir ji pakėlė akis į dangų. — Ir dangus yra knyga, kurią galima išmokti skaityti.

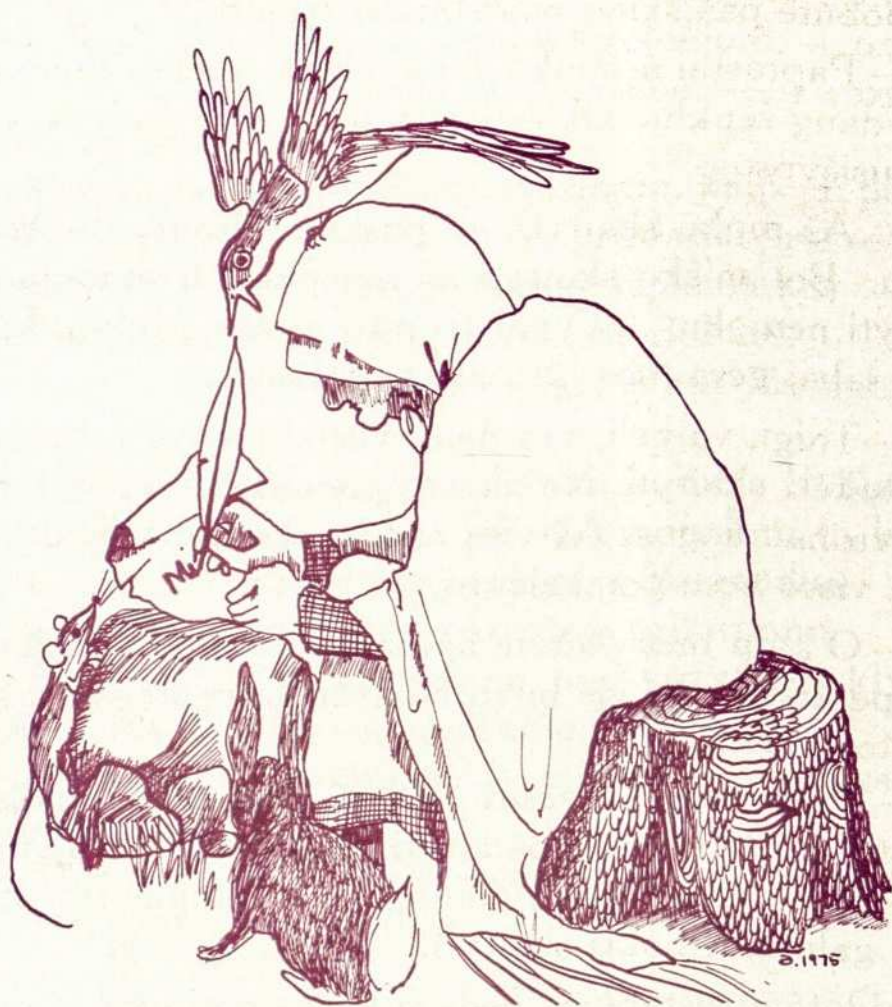
Aidutė nusistebėjo. Tada ji kažką atsiminė ir nuleido galvą.

— Mes tėveliams nepasakėm, kad išeinam. Jie tikriausiai susirūpinę. . .

— Negerai, negerai, — pritarė Bobutė. — Mes tuojau pat čia sėsime ir parašysim jiems laišką. Juk reikia tėvelių atsiprašyti. Tave nuvesime ir galėsi laišką jiems įteikti. Ar taip bus gerai?

— Ačiū! — nudžiugo mergaitė. — Ačiū labai!

— Duokš plunksną, — tarė Bobutė varnui. — Kiški, paduok beržo tošės gabaliuką. Tik nuo žemės imk, medžio nežalok!

Kai laiškas buvo baigtas, Bobutė jį padavė Aidutei.

— Dabar žvėreliai tave nuves iki didžiojo kelio. Ten tėveliai tave lengvai suras. O kitą sykį geriau išmok skaityti miško knygą, ir nepaklysi.

Mergaitė padėkojo ir išėjo, visų žvėrelių lydima. Dabar miške jai buvo taip gera ir miela. Net ateinanti audra jos taip labai nebaugino. Ji galvojo, kaip papasakos Garsui apie savo nuotykius miške. Ar jis tikės?...

PURPLIUKO LAISVĖ

*Lionytė Bradūnaitė
Chicago, Ill.*

Kartą gyveno pelių šeimyna — Cypliai. Jie gyveno linksmam ir šiltam urvelyje, prie aukštos, žalios pušies. Kiekvieną rytą trys maži Cypliukai išlisdavo iš urvelio ir džiaugėsi saulute ir pušies kvapu. Cyplių šeimyną sudarė viena pelytė ir du peliukai. Jų tėveliai surado naują urvėlį, nes žmogaus namuose nebūtų saugu. Mat, neseniai gimė Cypliukai.

Cypliukai augo ir augo, kol buvo beveik lygūs su tėvais. Jie visi pasidarė drąsūs. Jei galėjo užlipti iki pusės pušies kamieno, tai tikrai buvo smarkuoliai!

Vienas peliukas, Purplius, buvo ypatingai drąsus. Jis manė, kad jau gana paaugęs ir gali per pasaulį keliauti.

Naktį, kai visi peliukai ir pelės miegojo, Purplius pabudo, atsikando balto sūrio ir, pabučiavęs savo tėvelius, išlindo iš urvelio. Purplius pakėlė galvutę ir juoda nosyte suuodė pušies kvapą. Pažiūrėjo į baltą mėnulį, tokį baltą ir skaistų, tokį apvalų. Jis pradėjo dainuoti savo paties sugalvotą dainelę:

Aš Purpliukas,
Aš drąsiukas
Ieškosiu sau laimės,
Neturėsiu baimės.

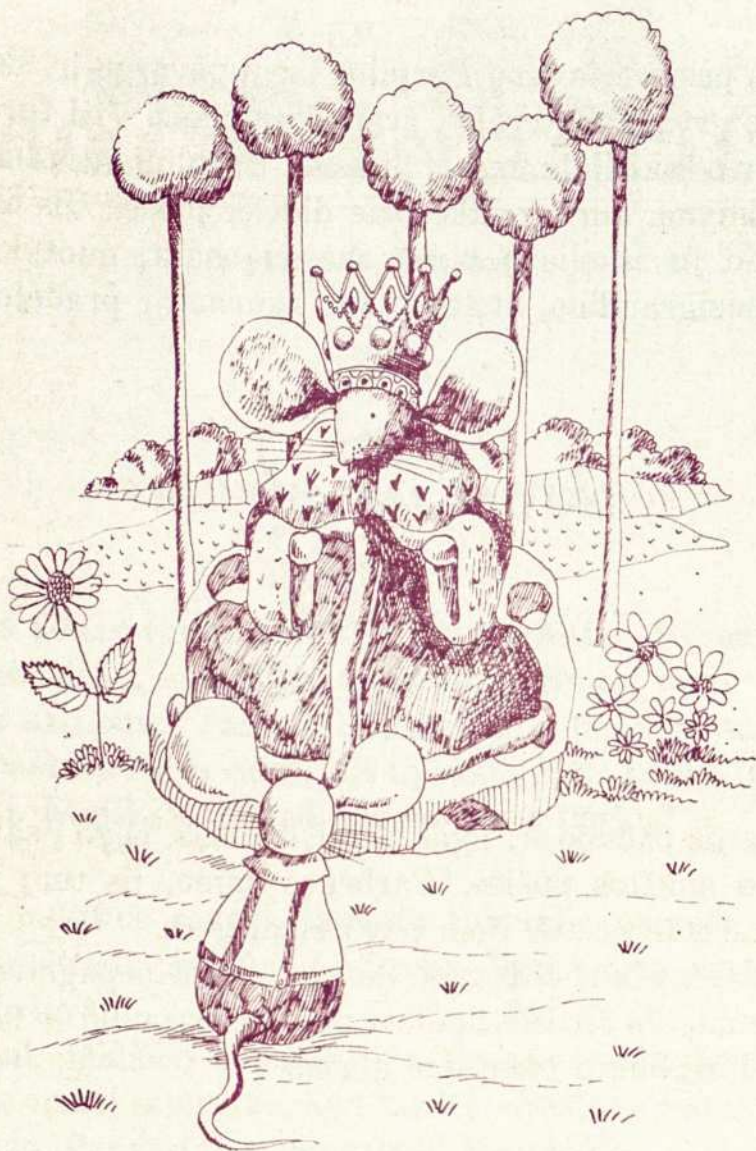
Man reik turto
Ir daug sūrio —
Parnešiu tėveliams
Ir savo draugeliams.

Purpliukas nubėgo keliolika žingsnių ir, atsisėdęs ant balto akmenuko, apsidairė aplinkui. Čia atrodė taip pat, kaip ir pasaulis aplink jo urvelį. Svajodamas apie ateinančius nuotykius, Purpliukas užmigo.

Jis sapnavo, kad žengė per žalią, samanotą girios žolelę. Aplinkui augo dideli ir aukšti medžiai, šimtamečiai ąžuolai, balti berželiai, spygliuotos eglės ir pušys. Čia viešpatavo jis, karalius Purplius. Šią saulėtą dieną Purplius norėjo apžiūrėti savo karalystę. Voverytė Sparkytė, galvutę iškišusi iš medžio drevės, pasveikino ir pagarbino karalių.

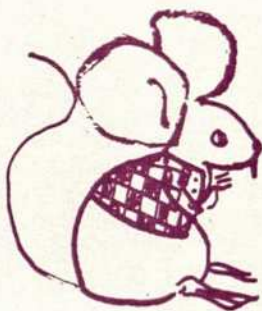
Purplius buvo labai galingas ir nuoširdus karalius. Visi žvėriukai buvo jo draugai ir jį visi mylėjo.

Purplius šią dieną buvo labai linksmas, tad nutarė susipažinti su naujais miško gyventojais. Pirmiausia užėjo pas voveraitę Sparkytę. O jinai, pamačiusi karalių, tuoj pat sutvarkė savo skylutę medyje. Purplius, įžengęs į vidų, smagiai apsilaižė savo pilkus ūselius, nes ant medinio stalo stovėjo lėkštė šveicariško sūrio.

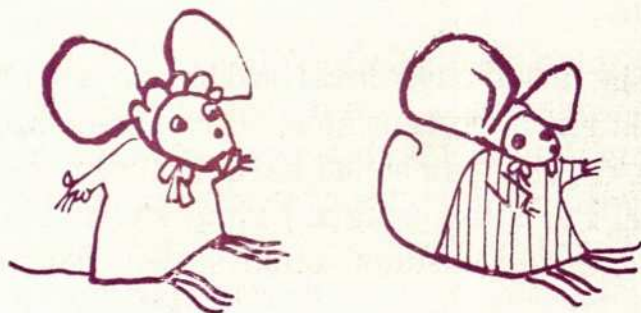
Antra vieta, kurią karalius aplankė, buvo zuikučio Bukučio urvelis. Bukutis taip pat karalių pasveikino, bet, turėdamas tik morkų (kurių karalius neapkentė), nieku kitu negalėjo pavaišinti.

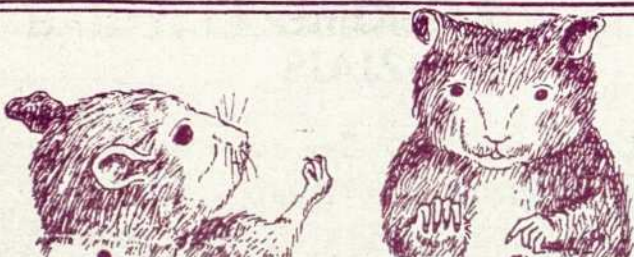
Po šių pasisvečiavimų Purplius labai pavargo ir, skubėdamas į karališką urvą, žvilgterėjo į žvėriukų namus. Visi turėjo šeimynas. Jie buvo tokie laimingi ir linksmi. Purplius tik tada atsiminė ir savo šeimyną, kurią paliko prie didelės pušies. Jis taip pat atsiminė, kad jis iškeliavo vieną skaisčią naktį nuotykių ieškoti. Purplius susigraudino, atsitūpė ant akmens ir pradėjo verkti iš ilgesio.

Staiga jis pabudo ir, ilgai negalvodamas, bėgo į savo mylimą urvelį prie aukštos pušies. Parbėgęs namo, jis tuoj įlindo pas savo broliuką ir sesutę. Jam buvo labai gera.

Norėdamas būti didvyris, Purplius visai nepagalvojo, ar nepasiilgs namų. Jo širdelė ilgėjosi plataus pasaulio ir laisvės. Bet namuose Purpliukui buvo dar geriau.

ŠLIURĖ IR KEPURĖ KALBA

paruošė O. Mikailaitė

TRUPUTĮ PAGALVOK!

1. Vienas ponas turėjo išvykti į kitą miestą. Jis parašė savo žmonai laišką, kad iš pašto dėžutės išimtų visus jo laiškus ir jam atsiųstų. Tačiau jis per klaidą buvo su savim pasiėmęs pašto dėžutės raktą. Jis tą raktą įdėjo į voką ir nusiuntė žmonai. Kodėl jis niekad negavo savo laiškų?
2. Kartą naktinis sargas saugojo turtuolio namus. Turtuolis ruošėsi skristi per jūrą į Europą. Vieną rytą sargas pas jį atėjo ir tarė:
— Žinai, paklausyk manęs ir neskrisk šį šeštadienį lėktuvu. Pereitą naktį sapnavau, kad tas lėktuvas nukrito ir visi žmonės žuvo. Paprastai mano sapnai išsipildo!
Turtuolis paklausė sargo, neskrido. Ir, iš tikro, tas lėktuvas nukrito į jūrą.
Sekantį pirmadienį jis pasikvietė sargą ir jam tarė:
— Tavo patarimo paklausiau, bet tave atleidžiu iš darbo. Negeras sargas esi!
Kodėl jis sargą atleido iš darbo?

(Atsakymai psl. 18)

ŽAISKIME ŽODŽIAIS

1. Ar kalbat egiptietišškai? Jei ne, truputį pagalvokit ir parašykite šiuos žodžius lietuviškai.

sabat
satem
satar
satik
sapal
sadvar
sadkar
sagmar
sagsar
satraš

2. Šie žodžiai suskilo pusiau ir abi pusės atsiskyrė. Ar galite pridėti vieną pusę prie antros, kad išeitų pažįstamas žodis?

na la me ta li dis kas mas tis šas
ma ra mė gė ša lė ta ka ma sa

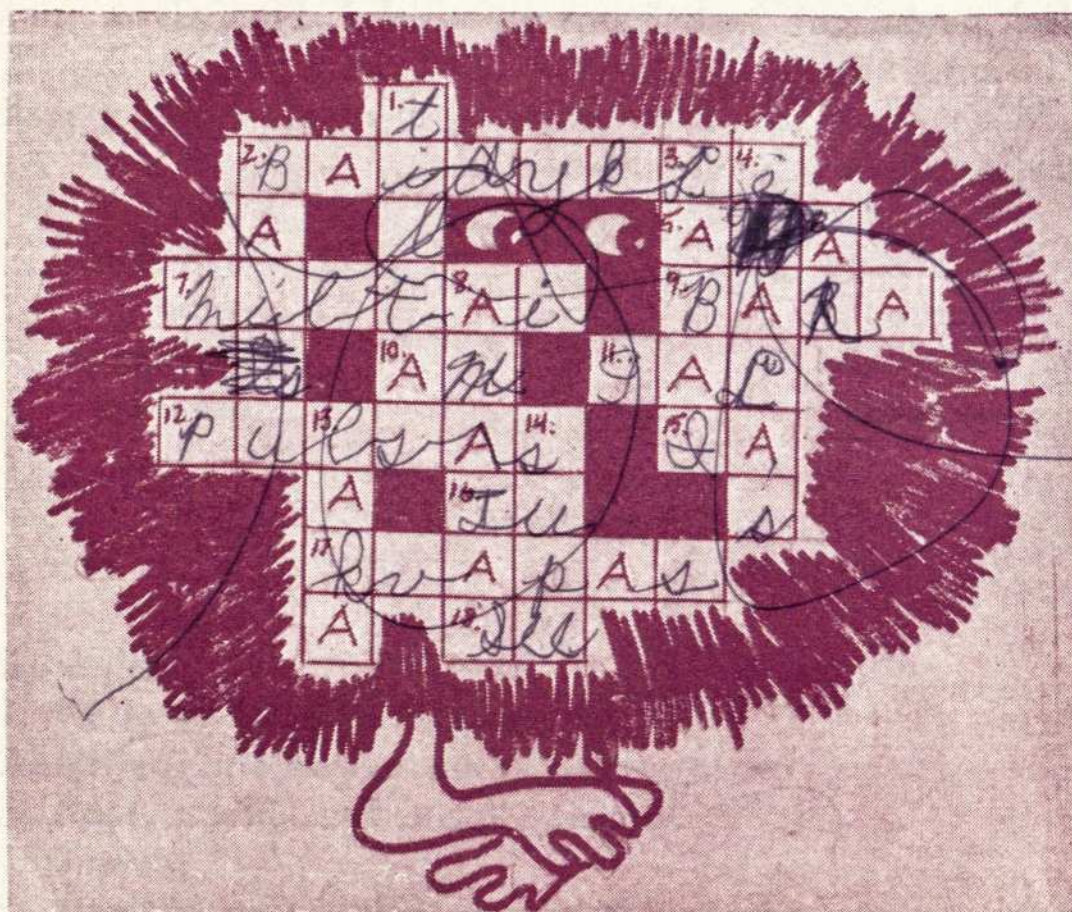
3. Pakratykite šiuos žodžius, apmaišykite raides ir išeis kiti, nauji žodžiai. Jie vadinasi anagramos.

liga
daro
ilgai
aukas
radau
regiu
garas
rūmas

(Atsakymai psl. 18)

BAIDYKLĖS GALVOSŪKIS

Skersai:

2. Gyvis, kuris nupieštas šiame galvosūky.
5. Trumpas mergaitės vardas.
7. Kai sumala kviečius arba rugius, pasidaro *mėltai* duonai kepti.
9. Jei neklausai, mama
10. Ką šuniukas sako.
11. "Galbūt" sutrumpinta.
12. Tai, kas parodo ar žmogaus širdis plaka.
15. Dvi raidės, kurias ištariame kaip "e".
16. "Jūs" vienaskaitoj.
17. Tai, kas užuodžiama.
18. Žodelis, kuris reiškia "kartu".

Žemyn:

1. Pastatomas tam, kad žmonės galėtų pervaziuoti per upę ar griovį.
2. Baugu.
3., labiau, labiausiai.
4. Ką gyvuliai ėda.
6. Paklausimo žodelis.
8. Mokėjimas padaryti daiktus, kuriuos paskui žmonės perka ir naudoja.
13. Katė liežuvio *laba* pieną.
14. Aš *supu* tu supi, ji supa.
15. Tai, kas užuodžiama.

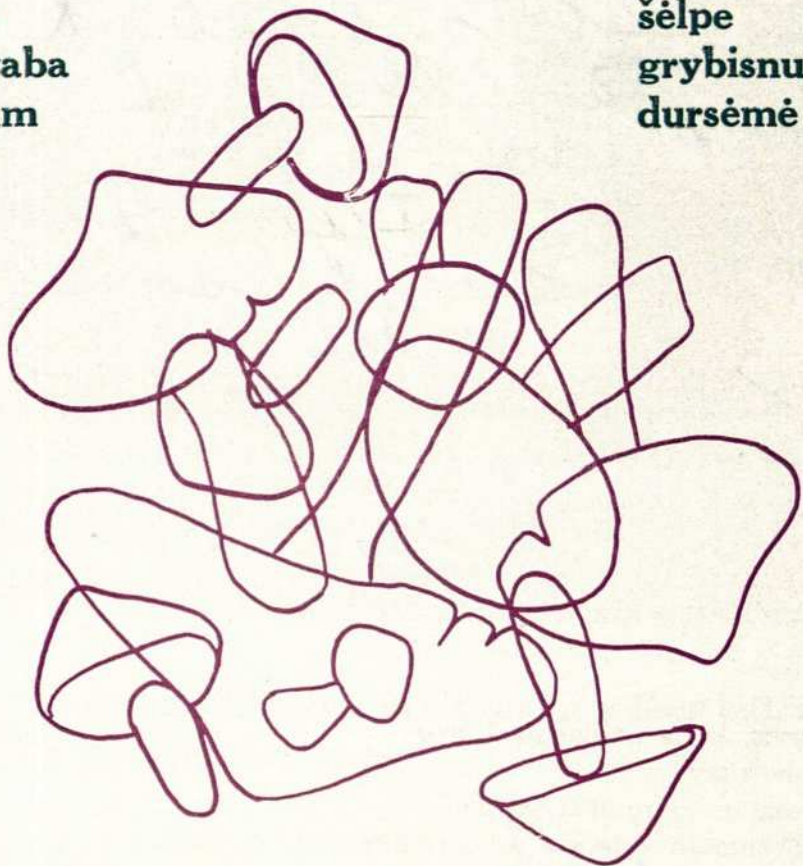
(Atsakymai psl. 18)

GRYBAI

Kiek grybų gali rasti šiame paveiksle? Nuspalvok juos įvairiomis spalvomis. Apačioj yra kelių grybų vardai, tik raidės sumaišytos. Parašyk juos teisingai. Ratu apvesk grybus, kurie yra nuodingi.

uškervova
dėume
kasryvaba
mirėsum

tismukel
šėlpe
grybisnuš
dursėmė

Atsakymai: 1. Todėl, kad voką su raktu paštininkas įmetė į pašto dėžutę. 2. Todėl, kad sargas naktį miegojo, kai turėjo saugoti namus. Jis juk sakė, kad sapnavo!

Atsakymai: 1. batas, metas, ratas, kitas, lapas; vardas, kardas, margas, sargas, raštas. 2. namas, lašas, medis, takas, litas; mama, rasa, mėtą, gėlė, šaka. 3. ilga, rado, gaili, sakau; darau, geriu, ragas, mūras.

Atsakymai — skersai: 2. baidyklė, 5. Ada, 7. miltai, 9. bara, 10. am, 11. gal, 12. pulsas, 15. ia, 16. tu, 17. kvapas, 18. su; žemyn: 1 tiltas, 2. baisu, 3. labai, 4. ēdalas, 6. ar, 8. amatas, 13. laka, 14. supu.

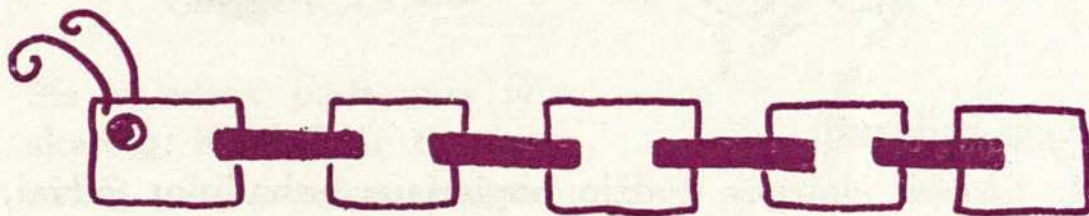

paruošė J. Zubinienė

VIKŠRAS

Ko reikia:

1. Kelių mažų dėžučių (apie 6)
2. Klijuojamo popieriaus (masking tape)
3. Spalvų arba spalvoto popieriaus
4. Žirklių
5. Dratukų arba "pipe cleaners"

Kaip padaryti:

1. Nuspalvok dėžutes arba apklijuok spalv. popieriumi.
2. Dėžutes sujunk iš abiejų pusių su klijuojamu popieriumi.
3. Prie pirmos dėžutės, kuri bus galva, priklijuok akis ir ragučius iš dratukų arba "pipe cleaners".

JUOKINGI ŽMONĖS

Ko reikia:

1. Spalvoto popieriaus
2. Žirklių
3. Klijų
4. Spalvų

Kaip padaryti:

1. Iškirpk įvairaus dydžio popieriaus gabaliukų galvai, kaklui, kepurei, rankom ir kūnui. Kojom iškirpk ilgą popieriaus juostą ir sulenk kaip armoniką.
2. Kaklą, rankas ar kitą kūno dalį taip pat galima padaryti kaip armoniką.
3. Suklijuok visas kūno dalis. Priklijuok ar spalvomis nupiešk akis, nosį, burną.

ŠOKANČIOS MERGAITĖS

Ko reikia:

1. Popieriaus
2. Žirklių

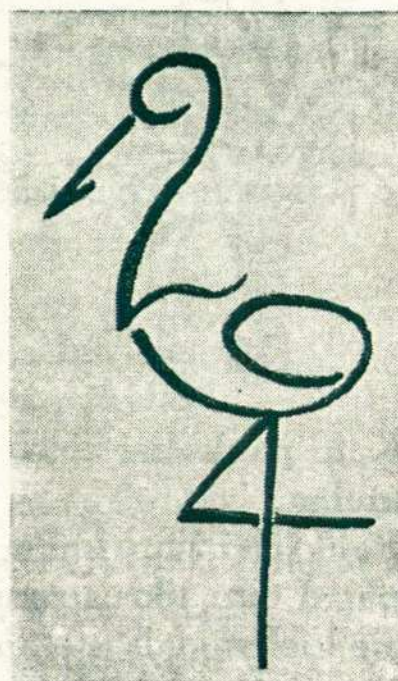
Kaip padaryti:

1. Sulenk popierių taip, kaip nurodyta
2. Nupiešk pusę mergaitės (berniuko, ar ko kito)
3. Iškirpk ir ištiesk.

GANDRAS

Šis gandras padarytas iš skaičių. Kurių? Ir tu nupiešk tokį gandrą. Labai lengva.

Sukurk kitą gyvuliuką ar paukštį, naudojant skaičius.

PAUKŠČIAI IŠSKRENDA

Irena Grigaitienė

Rudenį dienos sutrumpėja ir oras atvėsta.

Rudenį čia nežiemojantys paukščiai pradeda ilgą kelionę į šiltuosius kraštus.

Pavasarij, kai oras atšils, jie vėl sugrįš.

Kaip paukščiai žino, kada ruduo prasideda, ar pavasaris ateina?

Paukščiai žino, kada jiems reikia išskristi ir kada sugrįžti pagal tam tikrus pasikeitimus jų kūnuose.

Jie kiekvienais metais išskrenda ir parskrenda beveik tą pačią dieną.

Jie nuskrenda į tą pačią vietą šiltuose kraštuose
ir grįžta į tą pačią vietą šaltuose.

Paukščiai gerai pasiruošia kelionei.
Jie numeta savo senas plunksnas ir užsiaugina naujas.
Kai kurie paukščiai susibūriuoja.

Prieš išskrisdami, porą dienų tupinėja būriais,
o atėjus išskridimo dienai, visas būrys pakyla
ir skrenda kartu. Kai kurie skrenda pavieniai.

Paukščiai paprastai skrenda tais pačiais keliais į pietus
ir grįžta, nors kitu, bet vis tuo pačiu keliu į šiaurę.
Skrisdami paukščiai keičia savo skridimo greitį,
prisitaikydami prie aplinkos.

Maži paukščiukai dažnai skrenda lėčiau — maždaug 20-40 mylių per valandą.

Antys ir žąsys skrenda daug greičiau. Jų greitis siekia virš 50 mylių per valandą.

Kai kurie paukščiai skrisdami iškyla labai aukštai, o kiti skrenda žemiau.

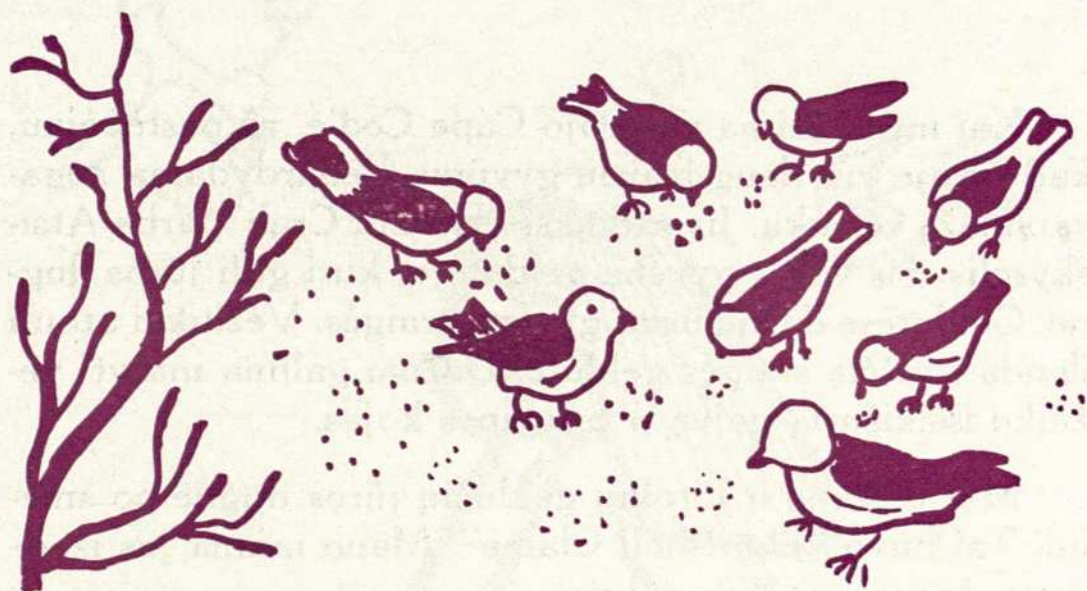
Žąsys iškyla aukščiau už kitus paukščius. Žąsys skrenda net 29,000 pėdų (10 kilometrų) aukštyje. Tai yra maždaug keleivinio lėktuvo skridimo aukštis.

Mažesni paukščiai skrenda daug žemiau.

**Skrisdami paukščiai susiduria su daug pavojų.
Dažnai paukščiai įskrenda į audras ar miršta nuo alkio.
Elektros laidai taip pat yra dažnas pavojus.
Daug paukščių būna medžiotojų nušauti ar nusileidus
gyvulių pagrobti.**

**Perskridę daug kliūčių, paukščiai atsiranda savo įprastoj
vietoje šiltuose kraštuose.**

**Išskrendantys paukščiai mokslininkams teikia
neišsprendžiamą mįslę: kaip jie susiranda kas metai
tą patį kelią į pietus ar atgal į šiaurę.**

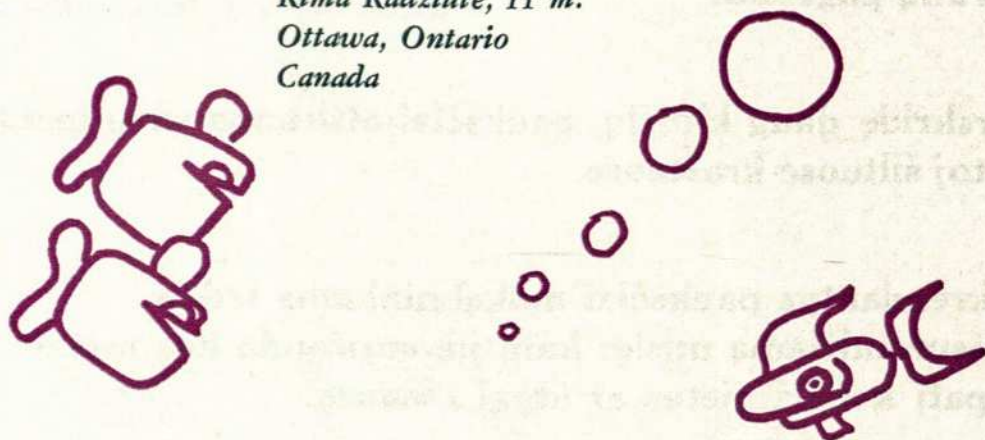

**Bet ne visi paukščiai išskrenda.
Kai kurie lieka šiaurėje žiemoti.
Jiems šaltą žiemą išgyvent padeda geri žmonės,
paberdami jiems grūdų ar trupinėlių.**

KĄ MES ŽINOM APIE GAMTĄ

Jūros gyventojai

*Rima Radžiūtė, 11 m.
Ottawa, Ontario
Canada*

Kai mūsų šeima vasarojo Cape Cod'e, aš pastebėjau, kad jūroje yra daug įvairių gyvūnų. Benardydama sugavau mažą vėžiuką. Jis vadinasi "Hermit Crab", arba Atsi-skyrėlis. Šis vėžys gyvena geldutėje, kuri guli jūros dugne. Geldutėse dažniausiai gyvena sraigės. Vėžiukai atbuli įlenda į tuščią sraigės geldutę. Dažnai galima matyti vėžiuko išsikišusią galvą ir priekines kojas.

Mes radome ir kitokių geldučių jūros dugne po smėliu. Tai buvo "Hardshell Clams". Mano mama jas išvir-davo, ir mes visi jas valgėm.

Vieną dieną, mums besimaudant jūroje, tėtis sugavo ploną, ilgą žuvį. Ji buvo juoda ir atrodė, kaip medžio šaka.

Tą pačią dieną tėtis pagavo ir mažą žuvytę, kuri, iš-ėmus iš vandens, išsipūsdavo, kaip balionėlis.

Jūroje yra ir visokių jūros žolių. Dvi jų yra "Codium" ir "Alaria". Iš kai kurių jūros žolių daromos salotos, ir jas galima valgyti.

Paplūdimy radau krūmelį, ant kurio augo uogos. Jos vadinasi "Bayberries". Iš šių uogų galima padaryti skaniai kvėpiančią žvakę.

Ten pat radome kitokios rūšies vėžius, kurie vadinasi "Horseshoe Crabs". O mano mama rado pailgą geldutę, kurios vardas yra "Razor Clam".

Man labai patiko būti prie jūros, nes ten buvo labai įdomu.

Leopardai

Leopardai yra labai didelės ir gražios katės. Jų šviesiai rudas kailis turi daug juodų taškų, todėl jie gali puikiai pasislėpti nuo priešų. Kai jie taip pasislepia, gali tyliai slinkti prie stirnos, ramiai edančios žolelę. Staiga leopardas šoka ir pagauna stirnelę. . .

Leopardai mėgsta gyventi prie miškų, kur arti teka upė ar upelis. Jie maitinasi tuo, ką pajėgia pasigauti. Leopardai yra labai geri medžiotojai, bet ir jiems kartais medžioklė nepasiseka.

Leopardas mėgsta gyventi atskirai nuo kitų. Jeigu du susitiktų, nususuktų vienas nuo kito ir eitų kas sau. Jie nagais apdrasko medžių žievę ir tuo parodo kitiems, kad jis čia karalius.

Leopardai yra labai gražios katės. Jų kailiai labai brangūs, todėl žmonės juos žudo. Žmonės, kurie nori turėti leopardo kailį nežino, kad jie sunaikina labai retą ir gražų žvėrį.

*Rūta Stroputė
K. Donelaičio mokykla
Chicago, Ill.*

Kodėl meškėnas plauna savo maistą

Meškėnas iš tikrųjų savo maisto neplauna. Jis suranda maisto negilame vandenyje. Maistą jis gaudo su priekinėmis letenomis, todėl atrodo, kad jis nusiplauna maistą, prieš edamas.

Žmonės kartais galvoja, kad meškėnams reikia suvilgyti maistą vandenyje, nes jie neturi seilių. Tai netiesa, nes jie seiles turi. Meškėnai ėda ne tik žuvis, varles, bet ir mažus gyvulėlius, riešutus, sėklas ir vaisius.

*Lora Vasiliauskaitė
K. Donelaičio mokykla
Chicago, Ill.*

ZOOLOGIJOS SODE

*Dana Didžbalytė, IV sk.
K. Donelaičio mokykla
Chicago, Ill.*

Šilta vasaros diena,
Esu zoologijos sode.
Matau tigrą ir gorilą,
Va, ir dramblių, ir kengūrą.

Čia matau aš leopardą,
Ir Amerikos bizoną.
Žirafa yra aukščiausia,
O meška — tai man gražiausia!

Dar matau kupranugarį,
Stirna bėga man pro šalį.
Labas, liūtai ir liūtukai,
Jūs atrodot, kaip kačiukai!

Beždžionyte, tu graži,
Ar uogytė tau skani?
Zebras vaikščioja tarp medžių,
Nelankysiu tik gyvačių...

Paukščių namas įdomiausias,
Nes jų spalvos man gražiausios.
Paūkinėja jūrų liūtas
Ir didysis begemotas.

Šilta vasaros diena,
Esu zoologijos sode...

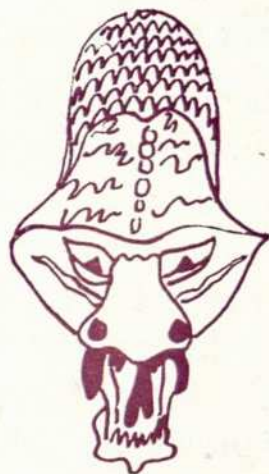

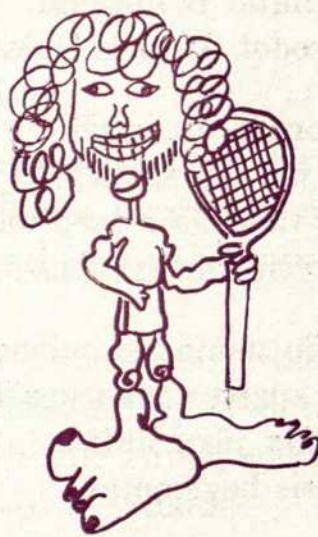
BAIDYKLIŲ NAKTIS

Vieną vakarą — tai buvo spalio 31 dieną — aš išėjau į lauką. Kai išėjau, pamačiau raganą, kuri praskrido pro mėnulį. Ėjau toliau ir pamačiau tokią kvailą baidyklę. Ji mane išgąsdino. Kai baidyklė priėjo arčiau, pamačiau, kad tai mano draugė! Tos mano draugės vardas buvo Renata. Kai Renatai papasakoju, kaip aš išsigandau, ji visai nekreipė dėmesio. Mes abi prisirinkom daug saldinių tą vakarą. Jų turėjau iki kitų metų baidyklių nakties.

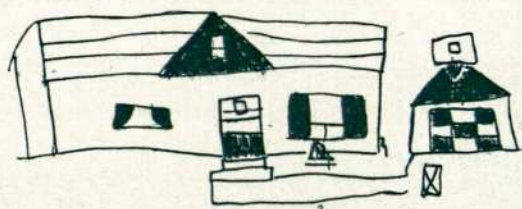
*Lina Grigaitytė, 9 m.
Northbrook, Ill.*

Smakas
Jonas Reventas
Millwood, N.Y.

Sportininkas
Tadas Birutis
Northport, N.Y.

Skautų stovykloje
Darius Laucius, 8 m.
Burbank, Ill.

Raudonasis baronas
Darius Udrys, 6 m.
Jackson, Mi.

PASKUTINĖ KELIONĖ

Pilotas Paulo, ponas Pudgorskis ir Vytukas pakilo privačiu lėktuvu iš Rio de Janeiro aerodromo Brazilijoje. Po valandos skridimo jie jau buvo virš Amazonijos džiunglių. Staiga — pakilo didelė audra su perkūnija. Ji nubloškė lėktuvą nuo tikrojo kelio.

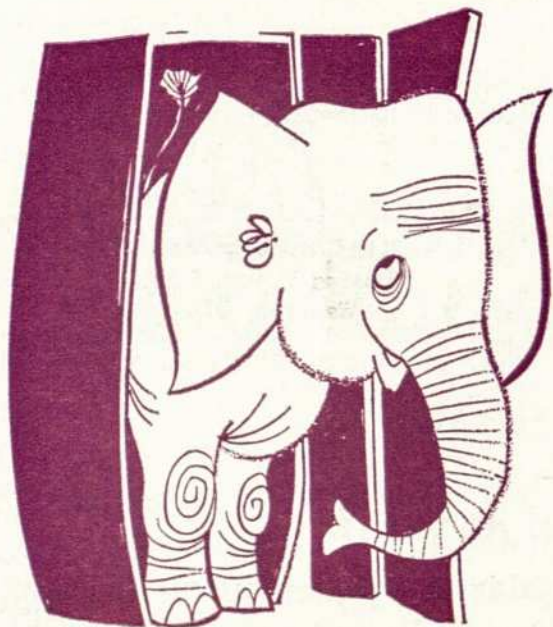
Ponas Pudgorskis žiūrinėjo žemėlapi, norėdamas rasti kokią žinomą vietą, bet jam nepavyko. Po dviejų valandų kelionės, tik vienas lėktuvo motoras tebeveikė. Vėliau ir tas pradėjo kosėti ir spiaudyti ugnį. Lėktuvas leidosi žemyn.

Pilotas Paulo visaip bandė motorą atgaivinti, tačiau jis visiškai užgeso. Priešaky jie išvydo stačią uolą, o apačioje — verdančios upės sūkurius, kur buvo pilna plėšrių piranų. Pilotas bandė pasukti lėktuvą, bet vairas buvo įstrigęs. Mirtis jiems žiūrėjo į akis.

Lėktuvas atsimušė į uolą ir jo priešakys sutrupėjo į šipulius. Pilotas Paulo krito negyvas. Priešais Vytuką ir p. Pudgorskį atsivėrė didžiulė skylė. Likusi lėktuvo dalis su dviem keleiviais jau slydo žemyn į upę. Ponas Pudgorskis iškrito iš lėktuvo į vandenį. Jis greitai pradingo sūkuriuose.

Vytukui dingtelėjo mintis apie mirtį. Staiga didelė vandens banga užliejo lėktuvą. Pasigirdo klyksmas: “O Dieve, ar jau galas?!”. ... Galas.

Juozas Radžius, 13 m.
Ottawa, Ontario
Canada

ŠYPSNIUKAI

paruošė I. Grigaitienė

Dovas: Ar tu gali nubrėžti tiesią liniją su liniuote?

Kovas: Taip, o tu ne?

Dovas: Aš ne, aš turiu naudoti pieštuką.

o

Vida: Į kokią klausimą tu niekuomet negali atsakyti “taip”?

Nida: Nežinau.

Vida: Ogi į klausimą “Ar tu miegi?”

o

Romas: Kas eina miegoti su batais?

Tomas: Arklys.

o

Romas: Kodėl tu po tiltu žuvauji kai lyja?

Tomas: O todėl, kad lyjant čia visos žuvys suplaukia, kad nesuslaptų nuo lietaus.

o

Dovas: Ar tu manai, kad žuvys greitai auga?

Kovas: Aš manau, kad taip. Mano tėtis pernai pagavo mažą upėtakį ir po savaitės pasakojimo ji labai didelė užaugo.

o

Ponas Kariūnas iškrito per langą iš trečio aukšto. Tuo apspito smalsuliai žmonės. Pamatęs būrį žmonių, policininkas prasiveržė pro žmones ir kreipiasi į poną Kariūną, kad paaiškintų kas čia vyksta.

— Aš nežinau, — atsakė ponas Kariūnas, — nes aš pats ka tik čia atsiradau.